

CaminaADA

El passat 14 de novembre vàrem fer la segona edició de la caminADA. 320 participants caminant per Collserola. De manera similar a com ho fan els nostres amics adivasis cada dia, per les muntanyes on tenen els seus poblats, sovint al voltant de pobles més grans o ciutats on viu la població hindú o musulmana. Per anar a l'escola, per anar a cercar llenya, aigua o qualsevol altra cosa. Sempre a peu, per camins i corriols, en fila o de dos en dos, amb la llenya, aigua o el que convingui al seu cap; l'esquena ben recta, amb tota la dignitat. Nosaltres vàrem caminar amb l'alegria de saber que, amb aquest acte festiu, ajudàvem al finançament de projectes de millora de la seva comunitat. La recaptació total (4200Euros) permet finançar durant tot un any el projecte de Vasai en el que participen dones i nens, treballant en aules i grups d'autoajuda.

És la manera que ens agrada treballar: un grup de pares i mares, liderats per una família d'ADA; i diem família perquè tots, pares i fills, s'hi han implicat. Van aconseguir la complicitat d'altres famílies i del *Club Muntanyenc de St Cugat*. També perquè de manera simbòlica, aquest acte festiu, ens ha acostat a la manera de viure dels adivasis al voltant de la natura. Sense oblidar la bona injecció econòmica. A banda, aquest event ha estat un estímul per, amb la col·laboració de la *Fundació Equilibri*, posar en marxa una plataforma de pagament per Internet, que ha servit per aquest event i per altres que organitzarem en el futur. És a dir, complicitats d'amics i d'altres ONGs per ajudar als adivasis i a millorar l'estructura organitzativa d'ADA.

Animats per tot això volem explorar noves maneres d'ajudar al finançament de projectes utilitzant les noves tecnologies. És per això que estem posant en marxa els projectes de WAPSI (compres per internet), projecte TEAMING i altres alternatives de micromecenatge, que expliquem en aquest butlletí. A l'Índia, els projectes educatius en els que participen dones i nens, inclouen l'aprenentatge de noves tecnologies. Des d'aquí, atenent les nostres possibilitats, intentem posar-les al seu servei. Que les noves tecnologies no siguin una altra barrera més de marginalitat!

Així, amb la col·laboració de tots vosaltres i oberts a qualsevol proposta, és com volem reafirmar el compromís amb els amics adivasis de Maharashtra. D'aquesta manera, començarem un nou any que voldríem amb pau i prosperitat per a tots vosaltres i per a tots els pobles, especialment pel poble adivasi de l'Índia.

Bon Nadal (मेरीक्रिसमस, merry christmas, دي جمادالاي مدي ع, froheWeihnachten, 圣诞节快乐, joyeuxNoël, BuonNatale, メリークリスマス)

L'educació a l'Índia

L'educació a l'Índia s'ha transformat en els darrers dos-cents anys. El sistema indi tradicional precolonial, anomenat Gurukula, es basava en un aprenentatge de mestre a aprenent.

L'aprenent, sovint joves de la casta Brahman, feia una sol·licitud formal i si era acceptat pel mestre o guru, anava a viure amb ell. Així, en el transcurs del dia a dia i de la convivència es produïa una transmissió de coneixements tant diversos com el sànscrit, la filosofia, etc.... Es tractava d'un aprenentatge centrat en la vida i en la naturalesa.

Les primeres llavors del sistema educatiu actual van arribar el 1830 de les mans de Lord Thomas Babington Macaulay. Es va establir un currículum acadèmic basat en matèries, on l'aprenentatge es produïa a les aules i la relació entre mestre i alumne, per tant, es transformava. A l'escola de l'Índia precolonial només hi accedien famílies adinerades, en regions urbanes i procedents de les castes elevades.

L'Índia de la independència era analfabeta. Segons el primer cens post-independència del 1951 només el 9% de les dones i el 27% dels homes sabien llegir i escriure. Per aquest motiu, en l'article 45 i 46 de la Constitució, l'estat es comprometia a proveir educació universal i gratuïta per a

-eslògan de la campanya Sarva Shiksha Abhiyan-

tots els infants entre 6 i 14 anys.

Durant aquests 60 anys s'han dut a terme significatius canvis en el camp de l'educació, tant conceptuals, com l'esmena 93 de la Constitució on l'educació es considera per primera vegada com un dret fonamental; com estructurals, en forma de plans quinquennals estatals. Entre les reformes instaurades durant aquest període cal destacar el *Sarva Shiksha Abhiyan* -Campanya per l'Educació Universal- durant la qual es van implementar diferents estratègies per augmentar l'escolarització primària; el programa *Mid-Day Meal* -àpat del migdia- que va permetre que a les escoles públiques tots els infants dinessin un àpat amb un contingut mínim de 300 calories i 8-12 grams de proteïnes o bé el *Para-teacher schemes*. Amb aquesta darrera iniciativa l'estat va contractar milers de professors a baix cost (amb una formació no reglada) per tal d'assegurar la docència en les zones rurals, disminuir la ràtio professor/alumne, etc..

La política de discriminació positiva, on es dona un tracte preferencial als adivasis i dalits, que històricament han estat víctimes

d'injustícia, s'ha implementat també en matèria educativa. D'aquesta manera el 15% dels llocs a les universitats i col·legis públics estan reservats als intocables i el 7,5% als adivasis.

Tots aquests esforços han fet que actualment el 61% de la població major de 15 anys sap llegir i escriure. Tanmateix la realitat índia és molt heterogènia en els seus 28 estats i 7 Unions Territorials. En els anomenats estats BIMARU (malalt en hindú)- Bihar, Madhya Pradesh, Rajasthan i Uttar Pradesh- la taxa d'analfabetisme, l'abandonament escolar, etc. són molt grans; en canvi Kerala i Bengala occidental es troben capdavanters en matèria educativa.

En un mateix estat la realitat rural i urbana també divergeix. Segons l'All-India Survey del 2009 el percentatge d'infants entre 6 i 10 anys fora de l'escola a les àrees rurals era el 4,53% mentre a les àrees urbanes era el 3,18%. En l'àmbit rural predomina una major desmotivació entre el professorat i els nens i nenes tenen

grans dificultats per anar a l'escola (viuen molt allunyats, dificultats en la llengua emprada a l'escola, han de treballar amb la família, etc.).

Prathan, la ONG índia més important que treballa per l'educació dels infants, el 2005 i el 2006 va realitzar un estudi d'àmbit nacional (ASER) per avaluar l'aprenentatge assolit pels infants a l'escola. Es van seleccionar 30 poblats de cada districte indi (549 districtes a l'Índia) i a cadascun van entrevistar als infants de 20 llars. Els resultats són alarmants! El 47% dels infants de 5è grau (11anys) no sabien llegir un petit text i el 55% no sabien fer una simple divisió de tres dígitos.

“A les àrees rurals molts pobles o aldees no tenen escola; si hi ha escola, aquesta no té suficients aules; si hi ha aules, no hi ha pissarres, i si hi ha pissarra, no hi ha mestres, o bé hi són casualment ”*

En el marc econòmic l'educació no ha estat una prioritat. El 1966, segons les recomanacions de la Comissió d'Educació, es va fixar un increment de la inversió en educació, per assolir el 6% del PIB el 1986. El 2000 només era del 4,2%, ocupant el lloc 104 dels 143 països enquestats per la Unesco en relació a la inversió en educació.

Els objectius establerts en la Constitució, 65 anys després, encara no s'han assolit. L'escola pública es troba encara amb moltes mancances: ràtio de professores-alumnes elevat (1/40), 25% d'absentisme del professorat, inactivitat docent en les hores lectives, manca d'estructures bàsiques escolars com aigua i lavabos, etc... Així, l'abandonament escolar s'ha convertit en el gran repte per vèncer. En la primària (6-11anys) la taxa de matriculació dels infants és del 93,4%, però entre els 11 i els 14anys un 10% dels infants abandonen l'escola, fet que arriba al 20% quan tenen entre 15-16anys. Finalment, només un 47% dels joves aniran a la secundària.

*Maria Gabriela Mata Carnevali. Índia: Educación con "Reservas". Educere. La educación en el mundo. N° 42;2008.

...apunts...

L'estructura escolar es basa en l'escola elemental (6-14anys) i la secundària (14-18anys). Els cursos s'anomenen grau i les classes acostumen a ser de 40minuts. L'escola elemental és obligatòria i gratuïta i està formada per dos cicles: primària i intermèdia. La duració total és entre 7 i 8 anys (variable en funció de cada estat).

La secundària també s'estructura en dos cicles, secundària i secundària superior/vocacional/acadèmica, amb una durada també variable entre 4-5anys. Quan els alumnes finalitzen el grau 10 hauran de fer un examen nacional. Existeixen tres organismes examinadors, Central Board Secondary Education (CBSE), Council for the Indian School Certificate Examination (CISCE) i el National Open School (NOS), que avaluen un contingut acadèmic força similar.

Els estudis mínims per exercir de **professor/a** a la primària consisteixen en completar la secundària i una formació específica de dos anys. La docència és una professió ben pagada a l'Índia i típicament els professors són escollits en funció de les seves afiliacions polítiques i no pas per a les seves capacitats pedagògiques.

A l'Índia trobem bàsicament **escoles públiques**, **escoles privades**) i **escoles concertades** (el govern en subvenciona una part i la matriculació dels alumnes és gratuïta). El sector privat ha anat creixent i s'ha anat expandint a les àrees rurals: mentre que el 1993 només el 2,8% dels infants anava a l'escola privada el 2006 representava el 19,5%.

India - Spain

En aquest 2013 estem de celebració. Tot just tanquem cinc anys de treball conjuntament, amb Macario Fernandez. En passades edicions del butlletí 23 ja us el vàrem presentar.

Ara repassem, xerrem i conversem amb Macario

Pàrla'ns de les teves arrels...A principis dels anys 70, quan jo era estudiant en el St. Xavier's College, de Mumbai, una institució jesuïta, havíem de fer tasques per a la comunitat. Ens enviaven a àrees remotes, freqüentment àrees tribals, on hi vivien entusiastes sacerdots que treballaven per la millora d'aquelles comunitats. D'aquesta manera vaig arribar a Tara, 100km a els afores de Mumbai, i hi vaig conèixer al Fr. Federico Sopena, que feia un treball increïble amb les poblacions aborígenes.

Ara ja fa casi 40 anys de tot allò i en els recents 5 anys, després de tornar a l'Índia, vaig restablir el contacte amb el Fr Sopena, i gràcies a ell vaig conèixer ADA.

Com descriuries aquests anys treballant conjuntament amb ADA?Aquests primers 5 anys, de 2008 a 2013, han estat plens d'aconteixements. He col·laborat en 28 projectes i programes diferents, amb un període mig de 3 anys, i alguns d'ells s'han estès en el temps.

La meua interacció amb ADA, malgrat la llunyania amb Espanya i els diferents projectes, m'ha permès coordinar-los de forma satisfactòria. Penso que hem escollit els diferents projectes/programes encertadament i hem aconseguit aportar el finançament econòmic que aquests projectes/programes necessitaven.

He fet molts amics a ADA i també entre els directors, animadors, treballadors socials, participants...

Quan vaig començar a fer de coordinador-representant d'ADA pensava que únicament seria una funció de coordinació, però després vaig involucrar-me en la cerca de nous projectes, en la seva avaluació, visites, reportatges,...

Quins aprenentatges t'endús d'aquest primer període? El meu passat era el de l'Índia urbana i l'estranger. Però, gràcies a ADA, he tingut l'oportunitat d'explorar l'Índia més remota i rural. Un món tan aprop nostre però tan diferent.

Els adivasis m'han ensenyat molta humanitat, sobre la lluita i

la supervivència, sobre l'explotació i les injustícies, sobre la cura i el manteniment del medi ambient, sobre els marginats en una societat anomenada civilitzada. Sobre la manca de consideració per part del govern i de la població rica a aquells econòmicament i socialment desafavorits.

Quins canvis s'han produït o has detectat al llarg d'aquests anys?Els canvis pel bé són petits i lents, mentre que els canvis en el buit existent entre els rics i els pobres creix massa ràpid. L'actitud de les persones "només vius una vegada" es manifesta en la seva ambició per generar riquesa a través de la corrupció i de la injustícia. Les persones més poderoses exploten els pobres i especialment als aborígens que es troben en situacions de manca i d'exclusió.

Cap a quina direcció hem d'anar en els pròxims anys? Facilitar coneixement tecnològic a aquells nois i noies que han finalitzat l'institut, ja que sinó no es podran incorporar en el mercat laboral. Continuar amb el treball d'assessorament legal, ja que els aborígens són explotats per la majoria de la gent i aprofitant que són analfabets, manipulen la llei i són reiteradament estafats. Establir programes nutricionals per les dones ges-

Vaqueria a Mahad

*“Els canvis pel bé són
petits i lents”*

tants i pels infants, per tal de reduir la mortalitat infantil i evitar la malnutrició. I finalment, continuar el tipus de treball que ADA ha estat fent en el passat, per tal d'assegurar la consolidació de les diferents ONGs amb els seus projectes.

L'Índia ha canviat molt en els darrers anys? Els canvis a l'Índia només són visibles en l'àmbit urbà, on les condicions econòmiques i socials han millorat, però en les àrees on col·labora ADA els canvis només empitjoren la situació de pobresa. El desenvolupament no arriba als aborígens. La iniciativa del govern d'apropar la tecnologia/ordinadors encara està augmentant més la bretxa existent entre l'Índia urbana i l'Índia rural.

Si vols veure l'entrevista completa, fes-ho a la nostra web. www.adivasis.org

En aquesta nova etapa d'ADA; que tot just s'inicia el 2014, hem decidit apuntar cap a les noves tecnologies. Aquí us les presentem! Però com sempre, esperem que us apunteu al carro!!

Wapsi

Wapsi.org estableix un model innovador de col·laboració entre ONGs, empreses i compradors perquè el comerç per Internet generi valor social.

Wapsi.org és una forma fàcil i original de col·laborar amb una ONG, sense que et costi diners. Si compres per Internet, a Wapsi.org hi trobaràs moltes botigues per escollir. Si decideixes comprar, Wapsi.org rebrà un percentatge de la venda que destinarà a la ONG que hagi triat. A tu et costa el mateix i ajudes a una fundació o a una associació declarada d'utilitat pública.

En plena crisi, ara que les administracions públiques i el sector privat han reduït les ajudes a les ONGs, Wapsi.org proposa una forma de captar fons que no té cap cost per a la ONG ni per als compradors.

Així que ves a Wapsi.org abans de fer les teves compres per Internet.

 Teaming
micro donations since 1998

A TEAMING qualsevol persona pot crear una xarxa social. Cada un dels membres de cada xarxa aporta 1 euro mensual (i només un!!!). Cada equip, destina els diners que recapta al seu projecte i Banc de Sabadell col·labora no cobrant despeses per la gestió d'aquest euro. Una persona pot participar en diferents equips. Cada equip gestiona lliurement el seu "saldo".

Què et sembla?

Nous projectes....

Mahad ONG local: Jankalyan Trust Responsable: Fr. Barthol Dominic Machado

Des de la posada en marxa d'ADA, primer com a associació i més tard com a Fundació hem col·laborat molts anys amb aquest internat.

L'internat acull a 55-70 nois Kathkaris que van a l'escola pública de Mahad. Durant la seva estada a l'internat, a banda d'assegurar unes bones condicions de vida, d'adequada nutrició i salut, reben classes de suport i realitzen diferents activitats culturals i esportives que els ajuden a integrar-se amb la resta de nois de la població i a millorar la seva autoestima. Amb un pressupost anual al voltant dels 30.000Euros, l'ajut compromès per ADA serà de 7.800 Euros anuals durant 3 anys.

Internat nou de Mahad

Nashik ONG: Maharashtra Prabodhan Seva Mandal. Responsable: Fr.Wendell D'Cruz, SJ.

Treballen amb una població al voltant de 2000 persones i mantenen un internat que acull a 160 infants. A banda de vetllar per la seva nutrició i salut, reben recolzament escolar i aprenentatge d'informàtica. De la mateixa manera dissenyen i produeixen diferents materials educatius per donar suport a la feina de mestres i assistents socials, d'aquesta i altres comunitats. El pressupost anual és de prop de 9.000Euros anuals durant 3 anys.

Ashagad ONG:Premdaan Convent Responsable: Sr. Veronica Tuscano

Els objectius del programa són reduir la mortalitat materno-infantil i dur a terme un programa de sensibilització i prevenció de la SIDA i altres malalties transmissibles. Això es realitzarà a través d'una consulta mòbil, ja que en aquests poblats no arriba l'assistència sanitària pública. També organitzen una reunió festiva anual dedicada a la promoció de la salut.El pressupost anual és de quasii 6.200 Euros anuals durant 3 anys.

Kolad Organització: Institute of Social Service. Responsable: Ms Jacqueline Rumao

Aquesta organització treballa en 20 poblats diferents on viuen uns 3500 adivasis. Organitzen classes suplementàries, formen mestres, organitzen activitats festives i culturals, grups d'autoajuda, micro-crèdits, programes d'empoderament de dones, activitats per a preservar l'entorn natural, com ara plantades d'arbres....El pressupost anual és de prop de 7.000Euros anuals durant 3 anys.

“Cooperació” porta accent

-Ivan López-

butlletí 27
desembre 2013

Si haguéssim d'esmentar quins són els temes que més preocupen a l'opinió pública, possiblement, en citaríem dos, entre d'altres: la crisi econòmica i la corrupció política. Tothom en parla i, qui més qui menys, tothom els pateix.

Hi ha qui diu que ambdós fenòmens van de la mà; que una cosa ens ha portat a l'altra. Personalment, no ho sé. Sigui com sigui, la situació ha generat una mena d'efervescència política. No penso en el Parlament o en el sistema de partits, sinó en la reacció de la societat civil. Tota mena d'ONGs i moviments socials guanyen cada vegada més protagonisme en l'àmbit de l'esfera pública. Les tasques de moltes d'aquestes iniciatives de caràcter popular tenen un valor incalculable, i això s'ha de dir ben alt!

Tanmateix, sovint em pregunto quin tipus de motivació les empeny, quan no és, és clar, la necessitat. Al rerefons sempre hi ha valors. Sembla que hi ha un seguit de valors que cal difondre (solidaritat, respecte, tolerància, ecologisme, etc.), enfront d'uns altres que cal combatre (individualisme, egoisme, intolerància, ...). Al si de moltes iniciatives populars i de molts moviments socials es detecta, així, un posicionament: si la gent fos més solidària (tolerant, ecologista, etc.) les coses anirien millor. Si la gent compartís els meus valors –dit d'una altra manera–, els valors que per a mi són importants, les coses anirien millor. Si la gent fos com jo –podríem dir, portant-ho a l'extrem– el món no seria tan injust. Però això, és clar, no es pot pretendre. Ben segur que hi ha bona voluntat. Però es tracta d'una força motriu

de poca volada i –al meu entendre– alguns moviments socials potser n'haurien de prendre nota.

El que ens queda no és pas el derrotisme. Una possible alternativa passaria per posar accent en la *cooperació*; (re)pensar què és i quines possibilitats ens ofereix des del punt de vista social.

La cooperació té una característica molt interessant: els participants no poden assolir els seus objectius de manera aïllada, individualment; tant si aquest objectiu és comú i compartit per la resta de participants, com si es tracta d'un objectiu particular. En la cooperació la nostra racionalitat individual (he de traslladar una taula, per tant he de fer X cosa) esdevé una racionalitat social d'interdependència (som nosaltres els que hem de moure la taula, de manera que jo he de fer X i tu has de fer Y).

A la base de la cooperació no ha d'haver-hi necessàriament l'altruisme, sinó el mutualisme; un tipus d'activitat on tots ens beneficiem, però tan sols si treballem junts; si tots hi col·laborem. Algú podria dir, en to de rèplica, que, sota aquesta perspectiva, és l'interès propi el que ens mou a tenir en compte als altres. Tanmateix, potser sigui aquest el *quid* de la qüestió.

En situacions cooperatives tot-

hom està obligat a incorporar els altres en les seves activitats; en el seu mode de vida. I tothom ha d'incorporar els altres, sense que això impliqui –si més no, d'entrada– que aquests altres comparteixin determinats valors. Potser cadria reivindicar un marc d'interaccions humanes regit per criteris de cooperació. Apostar per crear vincles de dependència cooperativa (un tipus de dependència positiva), més que no pas aferrar-se a discursos moralistes.

El problema d'una societat cooperativa no seria tant l'individualisme o la manca de solidaritat dels seus membres, sinó la manca de dependència recíproca; el fet –per dir-ho clar– que hi hagi individus o col·lectius que puguin “tirar pel dret”, al marge dels lligams de reciprocitat inherents a la cooperació. Tan sols l'experiència de la cooperació ens servirà per capgirar un malentès: la meua llibertat comença on comença –i no on acaba– la llibertat dels altres. No puc ser feliç (tenir una vida plena, satisfactòria) si els altres –els meus companys d'interacció–, no ho són, de feliços.

Com a bon cooperant, doncs, el meu desig no pot ser una altra: sigueu feliços!

PASSAT

CaminADA! Les inscripcions, donacions i les aportacions al meu gradesorra.org han fet que recollíssim 4025€, hem tingut 546€ de despeses i per tant tenim uns beneficis nets de 3479€!! **Moltes gràcies a totes!**

Federico Sopena a el Periódico del dia 01/12!! Us animem a llegir l'entrevista!!

FUTUR

Va de concerts... Joan Chamorro Grup & Eva Fernández, Andrea Motis i Magalí Datzira. Us esperem el 10 d'abril a Luz de Gas...

Estem de dissabte! Envieu-nos si us plau a contacta@adivasis.org el vostre nom complet, adreça de e-mail i compte de twitter (si en teniu!!)

La Laura Cristel, té 39 anys i enguany va ser participant de la CaminADA, gràcies a la fotografia que ens va enviar va ser la **guanyadora del concurs de fotografia de la caminADA.**

Vaig anar a la caminada amb el meu marit Oriol i les nostres filles, la Clara i l'Emma, junt amb uns amics i els seus tres fills, la Maria, el Gerard i l'Àlex. Són els 5 nens de la fotografia.

Com vas conèixer l'associació ADA? A través de la meua germana. L'any passat vam anar juntes a la 1ª caminADA.

Has estat prèviament a l'Índia? Sí, hi vaig estar fa 12 anys amb el meu marit. Vam recórrer el sud de l'Índia durant 1 mes amb una motxilla i un bitllet d'anada i un de tornada. Va ser un viatge i sobretot una experiència única, tant pels llocs on vam anar com per la manera com ho vam fer. Ho recordem -encara ara- com un dels millors viatges que hem fet.

Per què penses que és important el treball d'ADA? Per què encara que nosaltres tinguem la sort de viure al primer món, hem de poder entendre realitats diferents i poder fer-les créixer. Vosaltres en sou un exemple. És important fer-nos-ho conèixer.

Repetiràs a la pròxima caminADA? És clar que sí, de fet, ja hem quedat per l'any que ve!...

I...Reconèixer la feina que feu i animar-vos a seguir fent iniciatives populars com la caminADA. Agrair-vos, també, el premi, va ser una gran sorpresa.

Bones festes i feliç any!

.....

Nom: _____ Cognoms: _____ CP: _____
Direcció: _____ Població: _____
Professió: _____ Telèfon: _____ Data naixement: _____
E-mail: _____ DNI: _____
Frecuència: Mensual Trimestral Anual Aportació única
Import: € _____
Forma de pagament
- Per transferència bancària a: CAIXA CATALUNYA - 2013 0248 44 0200629785
- Per domiciliació bancària
Titular del compte: _____ Banc o Caixa: _____
Nº de compte corrent: _____ Direcció oficina: _____